

Formandsskifte i Dansk historisk Fællesforening

Kommentar af *Claus Bjørn*

Ved årsmødet i Ebeltoft 1980 trak DHF's formand siden 1974 Vagn Skovgaard-Petersen sig tilbage, og i hans sted valgtes rigsarkivar, dr.phil. Vagn Dybdahl.

Vagn Skovgaard-Petersen blev formand for DHF på et tidspunkt, da fællesforeningen var ved at finde sin nye plads som paraplyorganisation i forholdet til de tre, nu udbyggede og selvstændigt arbejdende sektioner. Det blev i denne situation ikke mindst *hans* indsats at give DHF en profil og lancere initiativer herfra, samtidig med at sektionernes suverænitet på deres særlige arbejdsfelter accepteredes og respekteredes. Rammerne for arbejdet undergik ikke store ændringer i hans formandstid, men selve arbejdsformen, atmosfæren eller tonen i DHF fornyedes lempeligt, på en gang med hensyntagen til traditionens vogtere og med forståelse af, hvad nutiden krævede.

Hensyntagen og imødekommenhed overfor interesser, synspunkter og personer prægede hans indsats som formand. Det lå ikke til Vagn Skovgaard-Petersen at trumfe afgørelser igennem mod erklærede mindretal, så lod han hellere drøftelserne af sig selv pege frem mod den beslutning, alle eller næsten alle kunne samles om. Mon ikke alle de, der har siddet i bestyrelse med Vagn Skovgaard-Petersen i DHF vil fæstne sig ved hans stadige stræben efter at få arbejdet til at være præget af positiv opslutning om foreningen og de trufne beslutninger?

Vagn Skovgaard-Petersens formandstid satte sig spor i en række initiativer, og mon ikke fremstødet for en placering af lokalhistorien i undervisningen har stået ham nærmest. I en tid, hvor selve historiefaget var truet, kom her en hånds-rækning fra DHF, hvis virkninger allerede har været mærkbare og hvis effekt vil kunne mærkes også fremover. Også indsamlingskampagnerne for sikring af de folkelige bevægelser arkiver fik et nødvendigt løft og en opbakning gennem DHF i

indkøringsperioden – nu kan opgaven måske løses på anden måde fremover. Arbejdet med en grundlæggende revideret udgave af Håndbog for danske lokalhistorikere blev i hans formandstid søsat o.s.v.

Der var naturligvis også vanskeligheder at kæmpe med – ikke mindst på det økonomiske område. Det almene tilbageslag rammer en institution som DHF meget hårdt, og der måtte lejlighedsvis satses betydeligt på sider af DHF's aktiviteter. Fortid og Nutid har været med til at dræne kassen, lad det være indrømmet med det samme og på dette sted. Men det giver også den, der skriver kommentaren en lejlighed til at sige Vagn Skovgaard-Petersen en meget varm tak for 100%

Vagn Skovgaard-Petersen siger farvel efter 6 år som formand for DHF, Ebeltoft 1980 (foto Georg Gregersen).

Den nyvalgte formand, rigsarkivar Vagn Dybdahl, sammen med arkivar Dorrit Andersen, der efterfulgte Susanne Krogh Bender som sekretær for DHF, Ebeltoft 1980 (foto Georg Gregersen).

opbakning, for loyalitet i samarbejdet og for en aldrig svigtende tro på, at tidsskriftet også i sin nye udformning og med måske lidt ændret linie i forhold til tidligere havde både sin berettigelse og mulighederne for en bedret fremtid.

Den nyvalgte formand, Vagn Dybdahl, kan introduceres med den sidste sætning i den kortfattede omtale i Dansk biografisk leksikon: »en af de enkeltpersoner, der stærkest har præget dansk historieforskning i 1960'erne og 1970'erne«. Som arkivleder, som redaktør og som indflydelsesrig administrator i de fagligt-politiske organer har han haft en indflydelse, som næppe mange andre nulevende historikere. Som forsker og historieskriver har han en omfattende indsats bag sig med den anerkendte disputats »Partier og erhverv« og det ofte berømmede bind af Politikens Danmarks historie. Nu skriver mange historikere levende og personligt præget, men det var Dybdahl, der lagde ud med det store afsnit: »Sorgløse tider?« i 1965. Han har altid

haft sine meninger, ofte utraditionelle og han har aldrig skjult, hvorhen han ønskede udviklingen vendt – og han har haft både evne og trang til at søge sine synspunkter virkeliggjort. At han også har givet udtryk for sin opfattelse af det lokalhistoriske arbejde fremgår af »Det lokalhistoriske arbejde i byerne« (Fortid og Nutid XXIII, 1966–68 s. 275 ff.) og af »Lad os afskaffe lokalhistorien« (Heimen, XV, 1970–72, s. 513 ff.). Den sidste titel er ikke ganske tilfældigt valgt – dens ophavsmand viger ikke tilbage for konfrontationen med traditionelle holdninger eller vane-tænkning.

Med sin brede erfaring fra det administrative og organisatoriske arbejde i dansk historie, med sin baggrund i udadvendt arkivvirksomhed og med mangeårig ledelse af det byhistoriske arbejde i Århus bag sig kan man idag næppe pege på nogen mere kvalificeret end Vagn Dybdahl, når det gælder om at tackle de kommende års opgaver og problemer i Dansk historisk Fællesforening.